

במאי 1948 שכנתי, פצועי-מלחמה, כבתי-חולים בירושלים, שבו הירבה לבקר אילון, שהיה אז, דומני, כתב היומון על המושמר. כדי לדווח לקוראיו על מצב הפצועים ועל עלילות-הלחימה שלהם.

באחד הבקרים נפוצה הידיעה כי הכריטיים מפנים את בווינגרד (מיכצסר מכרזו העיר, אזור בניין ג'נרלי ומיגרה-הרוסים). וכמה חב'ה, שכבר היו בשלבי-החלמה, החליטו לצאת ולראות מה קורה.

לא קרה שם הרבה, חוץ מזה שהשוטרים הבריטיים השאירו מאחוריהם מלאי קופסות שינקן וחבילות אינספור של גריבצמר לבנים (שהיו חלק מתילבושת-השרד שלהם).

ממלאי השינקן נהנינו ימים רבים וגם מן הגריביים. וכאן נכנס אילון לתמונה. יש לי, במעורפל, תמונה בראש שאילון עומד באמצע המחלקה שלנו (של בית-החולים) ואומר משהו, כמו "שינקן — לא, אבל גריביים — כן!" אז מה הפלא אם אחרי כמה שנים של גריביים לבנים הגיע לבסוף גם לגריביים אדומים?

יצחק שטרן, תל-אביב

הבן בעיקבות האב

עוד על סגני-הנשיא האמריקאים, שייחודם באלמוניותם ובחוסר-חשיבותם (העולם הזה 7.8.86 ואי-לך).

זה נכון שמעטים יודעים מי היה סגן-הנשיא הראשון (או כל אחד אחר) של ארצות-הברית, אבל הקוראה בייקר, שלימדה את כולנו בשבוע שעבר מי זה היה (ג'והן אראמס), שכחה לספר על ייחוד אמיתי של אראמס.

אראמס, שנפטר ב"1826, הוא הנשיא היחיד בתולדות ארצות-הברית, שזכה לראות את בנו עולה לכס-הנשיאות גם כן. זה היה ג'והן קוויןס אראמס, דיפלומט מנוסה כמו אביו (הוא היה שגריר ארצו בהולנד, בפרוסיה וברוסיה), ששימש כנשיאה השישי של ארצות-הברית, בשנים 1825 עד 1829.

זה היה גם המיקרה היחיד בהיסטוריה האמריקאית בו זכו אב וכן בנו-נשיאות. **רמי מורגנשטרן, תל-אביב**

קריאה מן הכלא

אסיר מבקש לעזור לבנו בן ה-10. אני אסיר בכלא שטה. אני זקוק מאד-מאד לעזרה, כדי להציל את בני, היקר לי בעולם, אשר פשוט איני לי מי שיטפל בו.

אני פונה בבקשה לכל הקיבוצים, לעזור לי למצוא מישפחה בקיבוץ אשר תסכים לאמץ את בני.

נא לפנות למזל, טלפון מס' 03-774827. **עמוס נחום, כלא שטה**

(המשך מעמוד 3)

"ישנן גם נסיעות מאוד פרועות של הנהגים שלנו. מהירות ופראות שקשה להעלות על הדעת. לא כל דבר הוא תוצאה של מזגן ושל צמיגים. יש הרבה מאוד מיקרים שהם פשוט תוצאה של ההפקרות הכללית שישנה בהרבה תחומים. בהם לא מקפידים על שמירת חוק וחוסר שליטה עצמית. זה גם כן מיסמני-התקופה, ולצערנו זה גבר בזמן האחרון."

ח'יה פרי, משרד התעשייה והמיסחר, ירושלים

נחמדים, נחמדים, אבל...

על טיבם של חבריה-הכנסת, כפי שהוא משתקף מכתבת-הסיכום של דפנה ברק (זו הכנסת שיש", העולם הזה 20.8.86).

אני מודה ומתוודה. נהייתי לקרוא את כתבת הסיכום על המשב השני של הכנסת ה-11. קצת אבק רכילות, קצת עוכרות חדשות.

אבל מה? יוצא כי כל האנשים האלה, החורצים את גורלנו, גם אם פגיעתם רעה (כמו יצחק

שר שרון

לא רק מזגן וצמיגים

מורעי, למשל, או רוני מילוא) הם בסך הכל אנושיים: ביישנים, אנשי שיחה נעימים, עושים טובות לוולת, אפילו שולחים זרי-פרחים.

וכך אפשר לשכוח, בקלות, את הצבועותיהם השליליות מבחינת תעיד חינה, את התכטואיר תיהם הקשות נגד יריביהם וכל השאר.

לכן כדאי לזכור: נחמדים, נחמדים, אבל...

ליסן כהן, תל-אביב

מוערו השבויים הנכבדים

על עובדת נופלו בשבי הגרמני של הפרופסור יהושע אריאלי (תמרוז ריס", העולם הזה 20.8.86).

עד שלא קראתי בהעולם הזה, ביריעה על יום-הולדתו ה-70 של הפרופסור אריאלי, לא ידעתי כי גם הוא היה בין מאות הארצישראלים, אנשי יחידות החפרים (משהו כמו חיל-ההנדסה) המתנדבים, אשר שירתו בצבא הבריטי בימי מלחמת-העולם השני ודי הופקרו עליידו ביוון, כשהגרמנים שטפו אותה, והם נתקעו, למשך ארבע שנים, במחנות-שבויים גרמניים.

ומה שבאמת מענייני הוא שכמה מכירי המיסר לעתיד של מדינת ישראל היו בין שבויים אלה: לא רק פרופסור אריאלי, שמן הראוי היה לציין שהוא נחשב לאחד ההיסטוריונים המובילים בתחום מחקר ההיסטוריה האמריקאית, אלא גם יצחק כן-אהרון, לימים שרת-חבורה ומוכיר ההסדרות, ויוסף אלמוגי, לימים שר העבודה, ראש עיריית חיפה וי"ר הנהלת הסוכנות היהודית, ואפילו אביו של שימעון פרס היה בין שבויים אלה. **נתן סולל, תל-אביב**

הגריבים של אילון

על אובדן גריבוי האדומים של **עיתונאי ישראלי במונית ניו-יורקית** (אנשים", העולם הזה 20.8.86).

מתוך תיקווה שזכרוני אינו מטעה אותי (בכל זאת עברו 38 שנים מאותם ימים) אני רואה מחובתי לדווח לקוראים שהעיתונאי עמוס אילון גילה כבר לפני שנים רבות עניין בגריביים בעלי צבע ויצאודופן.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רכות מערכת: ענת סרגוסמי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפורי, צבי מל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המו"ל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפוס: החדשי בע"מ, תל-אביב, רחוב חומה ומגדל 2 ♦ הסצה: גר" בע"מ, תל-אביב, רחוב יד חרוצים 7, טל. 377056.

קריאה יפה

אחד האנשים האלמוניים בכל עיתון הוא האישי האחראי על ההפקה, עותקי העיתון, היוצאים ממכונת-הדפוס, צריכים להגיע לכל פינות הארץ, למאות מקומות-מכירה, על כך אחראי מנגנון העושה את עבודתו השיגרתית בייעילות.

לפני 20 שנה מסר העולם הזה את התפקיד הזה לידי כריציון רבינוביץ, בעל חברת גר. מעולם לא הצגתי את האיש במדור זה, אף שתורתו מתייסקוד העיתון היתה חשובה ביותר.

ידענו ביחד הרבה אנשים של התגשות. סקופ פיתאמי היה גורם לאיחור הופעת הגליון,

מפיץ רבינוביץ 20 שנה

ומנגנון-ההפקה היה צריך להתאים את עצמו. היו לו עצות נבונות להנהגת מדורים חדשים, לעיצוב שערי העיתון, ועוד.

את השיחות היינו מנהלים, בדרך כלל, במיסערה אולימפיה, שם נהג לסגוד לתחביב זה, היה חלק קבוע מן הנוף, לצד משה דיין המנוח, עוז וייצמן ואחרים.

כמו האחרון לא סעדנו ביחד, כריציון חלה, ונאלץ לשמור על ריאשה קפדנית. מידות-גופו פחתו בצורה ניכרת, ואף מבחילה, כשראיתי לאחרונה, לפני כמה שבועות, היה רוה יותר מכפי שהיה כאשר הכרתי, לפני קרוב ל-40 שנה.

השבוע נפטר. העולם הזה, החייב לו כה הרבה, אבל עליו.

אישה השנה

עברנו את ט"ו באב, תג האהבה, הייד המלא של חודש אב האיר את לילו. זהו סימן להתחלת המיכצע השנתי של העולם הזה: בחירת אישה השנה.

4 הנשים של השולמו

היום זה דף תדש. בעבר זה היה נמר של נייר. אבל מיומו הראשון הקביד העולם הזה לדווח על סיפורים וספרים, עוד כשהיה במיסגרת המדור ספרים. כפי שזה היה לפני 25 שנים, עת דיווח העולם הזה על ספר חדש, ששמו דיבר בעוד עצמו ואשר יצא לאור, השבוע לפני 25 שנה: לא יימנו, ליקט וערך חיים אבי-ארי, הוצאת אחיאסף. וכך דווח אז:

ביום המורויות העולמי המוכא בספר זה אפשר לגלות כי התנין ישן בעניינים תחוות, וכי הצלב משמש בסין כאות-היכר לבית עבות.

מחר (אבל אולי לא כליכך משונה) כי למילה הספרדית אספואה שני מובנים — אשה וכבלים.

ואם כבר מדברים על נשים, מן הראוי גם להביא את צוואות של שולטון אחד, בה הביע את דעתו שכל גבר צריך, בעצם, ארבע נשים: הודית — ללדת לו בנים; פרסית — לשיחה; אפגנית — לנלוה את משקב-ותיו; תורכית — אותה יוכל להכות כאזורה לשלוש האחרות.